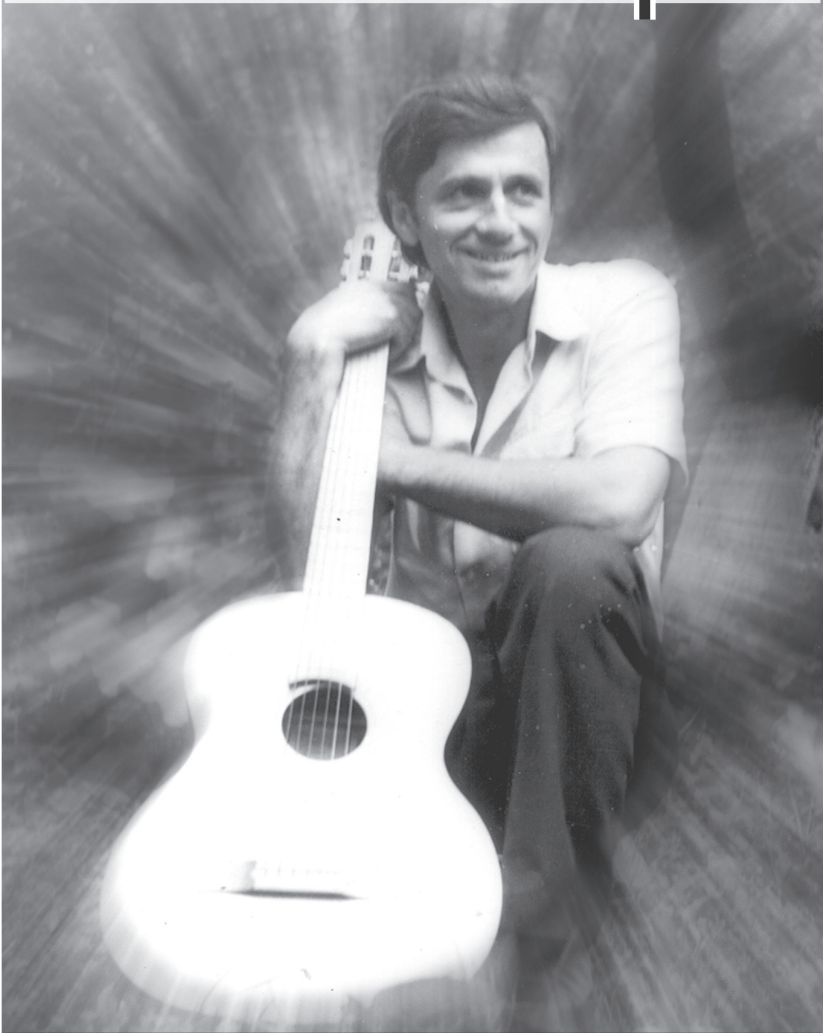

СПІВАНІ

ЕМОЦІЇ

МИКОЛА НАВРОЦЬКИЙ

СПІВАНІ ЕМОЦІЇ

МИКОЛА НАВРОЦЬКИЙ

Ніяка частина даного видання з будь-якою метою не може бути відтворена в якій би то не було формі і якими б то не було засобами, будь то електронні чи механічні, включаючи фотокопіювання і запис на магнітний носій, якщо на це немає письмового дозволу автора.

© 1999 Микола Навроцький

© 1999 **Mykola Navrotsky**

Всі права застережено

All Rights Reserved

© 1999 Ivan Yuskiv

Мій брате, глянь но навкруги

І зрозумій, для чого ти живеш?
Товариші кругом чи вороги,
Хто ти для них й куди ти з ними йдеш.

Чи думають вони, як ти, чи ні,
Чи той самий сповідують закон?
Ти глянь їм в очі, що там в них на дні:
Голубка біла чи рудий дракон?

Мій брате, стань і оглянись,
Критично оціни все, що кругом
І придивися, хто тебе веде:
Чи він в руці з хрестом, чи з батогом

Чи гідно ти несеш звання людини,
Не позабувши про своє родство,
Передивись ті складові частини,
Які утворюють твоє ество.

В твоєму ім'ї українське поле,
Пісні, біда і шастя нашого народу,
Могутній Дніпр, широке Чорне море
Й тривожний чайки крик,
Що б`ється відчаєм об воду.

Воно як на траві ранковий цвіт роси,
Як китиця калини, памороззю вкрита,
Сумні вчуваються у ньому
Журавлині голоси
І грає райдуга, дощем веселим вміта.

Прошаюсь з чужими полями,
Лісами й чужими снігами
І знов повертаюсь додому,
До дому, до рідної мами.

Звук мови, звук рідної мови
Ловлю я і п`ю на світанку,
П`янію, шасливо п`янію
Від першого «Доброго ранку».

В шанобі стаю на коліна,
До ніг я твоїх припадаю,
вічна моя Україно,
Я крашої тебе не знаю.

З болем батько-Дністер

Гонить хвилю за хвилею,
Під чужим і злим вітром
Зриваючи піну.

Хвилі б`ються об скали
Із лютою силою.
Рідний берег гризуть
Без упину.

Та не в хвилі крутій
живе сила Дністрова -
Хвиля-зрадниця гине,
Як стиха вітровій,

А глибинна вода,
Молода і здорова,
Вічно в море тече -
Правда й сила у ній.

Ми вступаєм в життя,
Переповнені сил і надії,
Вибираємо путь і йдемо
До незнаних вершин,
Найпрямішу дорогу шукаєм,
Звіряємо мрії,
Бо пройти нам дано
Шлях в житті лиш один.

У трудах і турботах мужнієм з роками
І бере нашу молодість час назавжди
Своє шастя будуєм (й руйнуєм)
Своїми ж руками,
Балансуючи часто на гострому лезі біди.

І хоч долі своїй
Ми умови поставить не в змозі -
Так було, є (і мабуть завжди так буде)
Ми красиво повинні пройти
По тій своїй дорозі,
Не штовхаючи тих,
Хто ще поруч із нами іде

**Сниться мені, що стою у гаю
одинок**

(Душу відкривши свою)
Пишнії віти дерев наді мною високо,
Квіти в росі під ногами - стою, як в раю.

Ранок весняний чарує і милує око:
Жити б шасливо і радісно тисячу літ!
Дихаю вільно, розкинувши руки широко,
Світ обіймаю - любов`ю наповнений світ

Очі заплюшив,
лицем повертаюсь до сонця,
Весь віддаюсь його ніжному світлу й теплу,
Ласка господня
на чистих ангельських долонцях
Пливе крізь мій сон
у небесну блакитну імлу.

Христос воскрес! - Воістиу воскрес!

Бо бачу як земля встає і оживає,
Підводжу очі до небес -
У голубому небі сонце сяє.
Усе живе радіє й жде земних чудес:
Христос воскрес! - Воістину воскрес!

Усе, «товаришу», в вас є
Лише «чуття до гумору» не маєте,
Тому усе оте «своє»
За маскою сурйозності ховаєте

Близько осінь - скоро зовсім будем лисі
Досвід є, а от грішми «не запаслисі»
Пропадаєм, як посохле бадилляче
І життє наше ні людське, ні собаче

І не думай, шо ше зможем шось вернути,
Взяти в руки свою долю й перегнути,
Шо ше зможем шось здогнати й впіймати -
Ніц не зможем - можем лиш «надію мати»
Це останнє і єдине (й «найсмійніше»)
Шо тримає на землі нас найміцніше.

Споконвіку ми мрієм

Захопити півсвтіу

Або хоч би півцарства

(І завести гарем),

Шоб кругом все плескало,

Усміхалось ласкаво,

Шоби в пам'яті людства

Вічно жить... (й як помрем)

Прикриваєм ті мрії

Ми словами, (як вмієм),

А ділами своїми

Ми до цілі сі прем

Прагнем світ вдосконалить

По-своєму поправить.

Кричимо: «Для народу!

Для прогресу живем!»

Все для блага народу,

А тим часом з него воду -

(Покажи лиш вигоду) -

Зваримо й не моргнем

Потім «вскриєм» причини,

Їх глибинну природу,

Єдність діалектичну

І чистенькі будем.

Що нам (мудрим і сильним)

І наділений правом

Віднайти якесь слово

І сказати, що в нім суть.

Що знайти півмільйона

«Вірних справи» придурків

Які слово підхоплять

І в життя пронесуть.

Інстинктам низьким волю даємо,
Болить найбільше кожному своє,
Шукаємо себе, по краплі пізнаєм,
Вмираємо - й не знаєм, хто ми є.

Дрібним добром проявиться душа,
То злом заповнить все, що навкруги,
То зраджуєм себе, то друзів продаєм,
То нас в болото топчуть вороги.

Навпомацки в мутній пітьмі йдемо,
Усе життя сліпцями живемо,
Суть істинну свою побачим лиш тоді,
Коли постанем на страшнім суді.

На дні валун лежав...

Обглоданий бідую,
Оброслий жабуринням,
Під водою
Самотньо сотні літ.
Був радий тим, що мав.

Але й його прийшла година:
З'явилася всеможуча людина,
Підняла з дна, обмила,
Закинула у піч
Й цемент із валуна зробила

Тепер валун самотньо не бідує -
Будівлю правди цементує.

Підник... і вибився за рідні пороги,

Ступив, - на самостійну путь...

Передо мнов відкрилися дороги

Що в світле майбуття ідуть

Я рівно йду - (мене ведуть),

І я не спотикаюся,

У мене поступ впевнений,

Мій крок твердий,

Знання черпаю,

Всесторонньо розвиваюся

Чотиривимірний мій розвиток

Стрімкий

Шодень вище я піднімаюся

В штирьох напрямках розвиваюся,

В розумовому, у фізичному,

У моральному й естетичному.

Кубік Рубіка, аеробіка,

Моцна випивка й світломюзика.

Зпресовані і злиті воедино

Чотири нероздільні частини:

Усе для тебе, (все тобі, - людино),

Рости від півдебіла - й до вершини

Рости і вчись, того що вчуть,

І здуру прися в інститут -

Там цвях марксизму

В мозок вб'ють

І залишут обломаним.

Освіченим не конче быть,

Їм головне тебе зробить

Ідейно переконаним

Морально загартованим.

Шодень нижче ми опускаємося,

В усіх напрямках отупляємося:

В розумовому, у фізичному,

У моральному й естетичному

Й не допоможуть нам кубік Рубіка,

Аеробіка й світломюзика

Лиш один в нас лік, лиш один в нас путь

(нас по нім женуть) -

Моцна випивка.

Проходить час, з дитинства виростаєм,

Лишаєм отчий дім і рідний край,
Дитячі ігри й мрії залишаєм,
Хоча душа шемить: «не залишай,
Суєтність на свободу не міняй».

Життя манить й можливість відкриває
З коханою розкраїть коровай.
Вона ніби нічого й не бажає,
Їй навіть «в курені з тобою рай»
Лиш свою руку й серце їй віддай
(Усе візьми - а руку їй віддай).

Житейські проблеми виростають
І обступають ніби темний гай
І того тра і сего не хватає
(Про все забудь - про гроші пам`ятай)

Пошлюбная залюбленість проходить,
«Медовості» приходять скоро край,
Жіночий досвід просту мудрість родить
Цілуй, кохай, але не довіряй,
(Тримай під каблуком - не відпускай)

Колись прийде остатня година.
Ми скажем цьому світові: «Прошай...»
Збереться коло нас родина
Заплачуть: «Батьку, нас не покидай!»
(Не покидай, ще пенсію нам дай...)

Нам зараз жити час,
(Але і прийде час вмирати).
Застане смерть зненацька нас.
(Вона усіх так застає)
Щось із собов тра буде забирать,
А щось лишати.

Є люди, шо хотіли би забрати все з собою.
Разом з землею й небом, із тобою і зо мною,
А є такі, яким не треба цілий світ -
хоч він хороший -
Лише поставте з ними в домовину торбу
грошей..

А той віддасть все людям задарма,
Згорить і вмере за шастя мас
Нічо з собою не візьме,
В житті не схибить ані раз
І вмере, як немовля, (як прийде час).

А я б хотів, коли прийде моя година,
Щоби лишилось добре діло,
Пам`ять в тих, які мене любили,
І чиясь дитина,
Яка змогла б продовжить те, шо я почав -
Тоді би я спокійно спав.

Хитрий кіт у баби жив,
«Дуже» з бабою дружив,
І хоч миші не ловив -
Смачно їв, солодко пив.

Жив і горя кіт не знав,
Як дитя розкошував,
Скільки треба, грошей мав,
Кожну весну марцував.

Де той благодатний край?
Де бабуня та жиє?
Може в неї під крилом
І для мене місце є?

Учені кажуть, що придумают машину,
Яка навіки вивільнить людину,
Замінит руку, шуфлю, лом і фіру,
А я шось, братці, у се не вірю

Учені кажуть, що на ґрунті НТР
Життє збудуєм краше як тепер,
Фізично ніц не будемо робити -
Будем лиш розвиватись і творити.

Мабуть так воно і буде,
Хто про теє може знати,
Але шось в то трудно віру мати,
Бо історичний досвід каже,
Шоб єден міг витворяти -
Десять мусять жили надривати.

Знаю напевно, що мудрість найвиша

Дана тому, хто із шастям дружив,
Бачив вогню жар і дим попелища,
Сонячну радість й біду пережив.

Лиш той живе, хто вірить і кохає.,

Хто честь свою і совість береже,
Хто працю любить, ціну хлібу знає,
Хто перед хамом шию не згинає
Й не знає слова «протеже»

Хто не любив, той добра не посіє,

Хто не кохав, той не вартий життя,
Пень нешілований вік не зуміє
Звідать смак шастя і сутність буття.

Ти сьогодні знов мені приснилася

В темному вбранні жовто-зеленому
Обрисом прозоро-перемінливим,
Відблиском нічним у світлі денному...

Тінями зими з ялини срібної,
Краплями весни з верби плакучої,
Плямою пастельною розлилася
Залишивши згадки слід болючої...

На лиці сльоза - смола сосновая,
Брунька бурштинова нерозвеснена,
Усмішка на півлиця затінена,
Поглядом чужим напівзакреслена...

Сказати нікому жалі свої,
Подітись нікуди...
Зима в саду, в нім солов'ї
Вже не співатимуть
Більш не повернуться вони,
Не прилетять туди,
Бо добре знають, що їх там
Уже не ждатимуть...

Замело снігом всі шляхи,
Усе завіяло,
Не знаю, за які гріхи
Мій сад спустошено?
Не знаю, звідки та зима,
Її ж ніхто не звав -
Біда з'являється сама
Завжди непрошено...

Я думав, що вона прийде
Колись із старості,
Прийде й жорстокою буде
В своїй немилості.
Щоб захистити сад від зла,
Його рабом я став,
Міцнішу від гори стіну
На мріях будував...

Даремним, марним
Був мій труд,
Та не жаліюся
Бо я душою не кривив,
По-справжньому любив,
Моливсь на тебе все життя
І не розкався...
Ото, мабуть, що саме тим
Я Бога й прогнівив...

Не клянись мені вірною бути

І в любові своїй не клянись -
Клятву вже ні вернуть, ні забути,
Вона мукою стане колись

Ти люби мене так, як любила,
А як вжалить спокуси змія,
Слів обману щоб не говорила -
Скажеш: «Милий мій - я
Вже тепер не твоя»...

І це дасть мені силу відчути,
Що на світі є правда, - і знов
Суть життя по-новому збагнути,
Не розтративши віру в любов

Якби я був струмком,

То б привітав тебе
Джерельною водою
Якби лиш зміг -
Дошем до ніг
Би впав перед тобою.
Якби я сонцем став,
То б освітив тебе
Промінням світанковим,
Найпершим променем ранковим
Я б «Здрастуй» написав,
(А другим променем поцілував).

Хочеш?.. Подарую тобі зірку,
Найсвітлішу і до душі найближчу,
Зніму з неба й прямо на долонях
Принесу... і заплету в косу

А хочеш?.. Подарую тобі ранок,
Сонця схід з пташиним шебетанням,
Шонайперший промінь найясніший,
Від сльози найчистішою росу

Ні?.. То хоч послухай мою пісню -
Негучну, та співану від серця,
Може, її тихими словами
Я любов свою до тебе донесу...

Сподівання і мрії -
То діти надії,
Я б їх тим передав,
Хто б хотів вибрати мої шляхи.
А надія зі мною піде,
І любов заберу, і гріхи...

Плаче осінь дошем

Плаче, сльози свої не втирає,
Я стою і дивлюсь,
Як у вирій летять журавлі
Найостанніший з них
Не летить - наді мною кружляє,
Я йому передам
Недоспівані жалі свої

В даліні, в чужині,
За горами, за морем далеким,
Він побачить тебе
Розпізнає посеред юрби,
З висоти прокурличе,
Прокричить перелітний лелека
І залишить тобі
Звук моєї печалі й журби

Легким помахом крил
Із-під хмари він тебе привітає,
Він побачить, як ти
Поруч з іншим шаслива ідеш.
Про минулу любов,
Він про мене тобі нагадає,
І лукаву сльозу
Непомітно із вії змахнеш

А можливо, і ні,
Може в той час тобі посміхнеться
Той красивий-шасливий,
Що разом з тобою буде,
Все ж той звук з вишини
Тихим сумом в душі відіб'ється
І на серце твоє
Як холодна крижинка впаде.

Ресторанний дурман

П'яна скрипка жалю
У бокал до вина доливає.
Я один за столом -
Ніч, надія не світить ніде,
А безжальний скрипаль
Струни скрипки
Пекельним вогнем розпікає
І до серця мого
Разом з звуком ті струни кладе

Думав я, все пройшло,
Думав я, що давно вже забув
І свій біль й свою муку.
Я гадав, що любов
Не поманить ніколи мене,
А вона підійшла,
Взяла, ніби малого, за руку,
Усміхнулась лукаво
І з собою без слів повела

Я за нею пішов,
Як до божого храму ідуть на молитву,
У душі залишив
Лиш добро й чистоту
Як сліпечь,
Що не бачив в руці злої долі
Розкритую бритву,
Як дитина, що вірить наївно
В святу простоту.

Я збережу любов свою,
Які б її вітри не били,
На довгі роки.
І в старості, коли душа,
Розтративши всі сили,
Робитиме останні кроки -
Я пам`ятатиму про Вас,
Ваше обличчя миле,
Слова, які Ви говорили,
Ніяковіючи, як маків цвіт.
Любов до Вас мені відкрила світ -
Вона людиною мене зробила,
Навчила ніжності, добра
І мудрості навчила.

Вам дякую за жайворонка спів,
За мрії і надії,
За марево ніколи нездійснених снів
І за безсонні довгі ночі зимовії.
Росою падаю до Ваших ніг,
Траву, де Ви ступали,
З трепетом цілую.
Я шасливіший від усіх.
І найнешасніший
Бо я не зміг
На вселюдському перехресті
Всіх доріг
Знайти свою стежину -
Тиху і просту.

Відпускаю, як птицю, із рук свою пісню...

Зоря світанкова жовтим світлом обняла блакить
І цілується з сонцем,
Манить птицю до неба
Крилом, знаком звуку і слова
Невідомість і радість зустрічна
В промінні бринить

Подарунком тобі сонце вийде з-за краю і гляне,
Усміхнеться, освітить рожево
Крило сніжно-біле.
Й враз на злеті і помах
І видиво птаха розтане,
Слово з променем ніжно зіллється
І радісно світ зазвучить.

Разом з шебетом птаства тебе я вітаю,
Усміхається чисто весняна пора,
Повний келих тобі і собі наливаю,
Будь шаслива й п`янка,
Як шампанського чиста іскра.

Печаль... Печаль моя зі мною
нині разом за столом -
Рахунок сплачено вперед,
і навіть музика заказана для мене...
Наповнений бокал
дзвінкою тугою й вином -
В нім відбиваються пuste моє
майбутнє й сьогоднішнє...

Біль, залиши мою душу хоча би на мить,
Дай моєму серцю єдину хвилину спочити...
Нота, що вмерла, високо вже не зазвучить
Нашо її до життя знов будити

Очей... очей її безмірна, безконечна
пустота...
В ній назавжди поховано -
мою надію,
Беззвучно мовлять щось
її безплотнії уста...
Та я й без слів ту мову добре розумію

Біль, залиши мою душу хоча би на мить
Дай моєму серцю єдину хвилину спочити...
Нота, що вмерла, високо вже не зазвучить
Нашо її до життя знов будити

Тим дням... Тим дням
ніколи вже не буде вороття,
Все підкоряється жорстокому
природньому закону,
Проходить все, разом з усім
пройде моє життя,
Вернись, хоч забери печаль мою безсонну

Біль... біль...

Крута спіраль виносить нас вперед і ввись,
Ми вже над світом і над богом піднялись,
Премудрствуєм про секс і кібернетику, -
Знехаявши просту житейську арифметику.

Де кілька слів, таких простих,
Де кілька істин нескладних, -
Так необхідних нам усім,
А ми плюємо на них.

То ж зупинімося і підведімо ризику,
Помножмо на добро любов,
Додаймо сили правді жити
І віднімімо злість короткозору
Щоби ніхто не зміг нас поділити

Відкриймо очі розуму своєму,
Переборімо хіть і лінь.
Ми люди, а тому,
В великому й в малому,
Мусимо жити для прийдешніх поколінь.

Перший грім наді мною гуркоче,
Тихий дощ тепло неба землі віддає,
Сонце раде весні, серце шастя і радості хоче,
Лиш тебе йому сеї весни не стає.

Ти неправа, коли вважаєш,
Що нібито любов, як і усе земне,
Має початок і кінець.
Спитай мене, вже в чому-чому,
А в любові я знавець,
І я скажу, що ти сі помиляєш

Любов - вершина витвору
Матерії живої,
(Яка початку і кінця не має)
А коли так, то й витвір безкончно
У часі, просторі, і у серцях витає.

Я чув багато слів

Вивчаючи, вникав

В глибинну їх незвіданість

І правду лиш одного (серед всіх)

По-справжньому відчув,

І суть лише одного повністю пізнав

Це слово - відданість

*Висловлюю ширю вдячність людям,
які допомогли видати цей збірник.*

М.Навроцький

